

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 59/02-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2002 o späťvzatí sťažnosti J. J., štátneho občana K., bytom M., prechodne bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. Š. H., Advokátska kancelária H. & H., B., pre namietané porušenie práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kv 4/00, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 32/01, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 32/01 z 11. septembra 2001 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 32/01 z 11. septembra 2001 ohľadne jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 14. júna 2001 takto

r o z h o d o l :

Späťvzatie sťažnosti J. J. p r i p ú š ť a a konanie o nej z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 18. marca 2002 označeným ako „Podnet na začatie konania na Ústavnom súde Slovenskej Republiky“ sa na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) obrátil prostredníctvom svojho právneho zástupcu J. J., štátny občan K., bytom M., prechodne bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorého trestná vec pre trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. a), b), a d) Trestného zákona a pre prípravu k uvedenému trestnému činu podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 187 ods. 5 písm. b) Trestného zákona bola v tom čase väzobne vedená na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 T 32/01. K podaniu pripojil viaceré listiny týkajúce sa označenej trestnej veci.

Sťažovateľ, podľa svojich tvrdení, pri oboznamovaní sa s výsledkami vyšetrovania v uvedenej trestnej veci 14. júna 2001 navrhol, aby bolo trestné stíhanie jeho osoby podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené a súčasne požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Hoci prokurátor žiadosti o prepustenie z väzby nevyhovel, nepredložil ju bez meškania na rozhodnutie príslušnému súdu. Stalo sa tak až 20. júla 2001 v súvislosti s vyhotovením a podaním obžaloby na sťažovateľa.

Senát krajského súdu rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu až 11. septembra 2001 tak, že žiadosť zamietol s odôvodnením, že naďalej pretrvávajú dôvody väzby, pre ktoré bol sťažovateľ do väzby vzatý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 T 32/01 z 11. septembra 2001 o zamietnutí sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Urobil tak tiež až po dlhšej dobe a bez toho, aby

sa (podľa tvrdenia sťažovateľa) podrobnejšie vypořiadal so sťažovateľovými námietkami proti pokračujúcej väzbe.

Sťažovateľ uviedol, že považuje spôsob, akým bolo rozhodnuté o jeho žiadosti, za porušenie svojich ústavných práv garantovaných v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a za porušenie práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Lehoty, v ktorých sa rozhodovalo o jeho žiadosti, boli podľa neho príliš dlhé a pokračujúca väzba nebola odôvodnená pretrvávaním dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu.

Podľa sťažovateľa nebol daný ani zákonný podklad k tomu, aby jeho väzba bola odôvodňovaná splnením zákonných podmienok v zmysle § 67 ods. 2 Trestného poriadku. Súdny nemali pri hodnotení dôvodov väzby prehliadnuť skutočnosť, že k zmene znenia ustanovenia § 187 ods. 5 písm. b) Trestného zákona tak, aby ho bolo možné aplikovať pri právnej kvalifikácii skutku, z ktorého bol sťažovateľ obvinený, došlo až po jeho údajnom spáchaní, zákonom č. 253/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ustanovenie § 187 ods. 5 písm. b) Trestného zákona v novom znení preto nebolo možné pri právnej kvalifikácii skutku, z ktorého bol sťažovateľ obvinený, vzhľadom na ustanovenie § 16 ods. 1 Trestného zákona, použiť. Tým, že krajský súd ani Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedené skutočnosti pri svojom rozhodovaní nezohľadnili, porušili podľa sťažovateľa aj jeho základné právo podľa čl. 50 ods. 6 ústavy.

Ústavný súd listom z 22. marca 2002 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 14 dní od doručenia výzvy odstránil nedostatky svojho podania z 18. marca 2002 tak, aby spĺňalo náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Právny zástupca sťažovateľa však podaním z 15. apríla 2002 v mene svojho klienta ústavnému súdu oznámil: „Oznamujem, že predmetnú sťažnosť (v podaní označené ako

podnet) beriem späť a navrhujem konanie o nej zastaviť. Dôvodom k tomu je skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave na neverejnom zasadnutí konanom 9. 04. 2002 rozhodol vo veci 1 T 32/01 tak, že vec vrátil prokurátorovi na došetrenie.“

II.

Podanie navrhovateľa možno kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. f) a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde.

Na späťvzatie sťažnosti sa vzťahuje § 54 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia: „Ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.“

Keďže sťažovateľ vzal prostredníctvom svojho právneho zástupcu svoju sťažnosť z 18. marca 2002 podaním z 15. apríla 2002 späť a ústavný súd zo sťažovateľom uvedených argumentov a ním predložených dôkazov nezistil - aj vzhľadom na dôvody uvedené v podaní z 15. apríla 2002, pre ktoré vzal svoju sťažnosť späť - skutočnosti, ktoré by nasvedčovali mimoriadne závažnému spôsobu porušenia základných práv alebo slobôd sťažovateľa a odôvodňovali nepripustenie späťvzatia sťažnosti, pripustil toto späťvzatie a konanie o sťažnosti sťažovateľa zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2002

